

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Beaty Miničovej a členov JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: **J. D. R. Hanušovce nad Topľou**, proti žalovanému: **JUDr. F. H.** advokát A. Rožňava, **správca konkurznej podstaty úpadcu B. s. r. o.**, J. Košice, zast. JUDr. O. K. CSc., advokátkou, X. Košice, **V. o určenie pravosti pohľadávky vo výške 120 273,-Sk**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17. októbra 2008 č. k. 13Cbi/112/2005-34, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17. októbra 2008 č. k. 13Cbi/112/2005-34 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 17. 10. 2008 č. k. 13Cbi/112/2005-34 rozhodol tak, že návrh zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Uviedol, že žalobca ako veriteľ vedený vo zväzku pod č. 16351 si do konkurzného konania podal prihlášku na sumu 111 665,-Sk dňa 24. 09. 2002 a dňa 04. 11. 2002 prihláškou upravil

sumu na celkových 126 250,-Sk. Na prieskumnom pojednávaní konanom dňa 02. - 07. 05. 2005 správca konkurznej podstaty ako žalovaný uznal žalobcovi celkove sumu 105 833,33 Sk a poprel mu sumu 20 416,67 Sk z dôvodu nesprávne vypočítaného úroku. Zo Zmluvy o tichom spoločenstve č. TS-PR-2001 03 22/08 12 01/BÚ-BÚ súd zistil, že žalovaný so žalobcom dňa 22. 03. 2001 uzavrel túto zmluvu s tým, že žalobca vložil vklad 100 000,-Sk a jeho podiel ako tichého spoločníka mal činiť 35%. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú, t. j. 12 mesiacov, a preto jej ukončenie bolo dňom 22. 03. 2002. K predĺženiu vyššie uvedenej zmluvy nedošlo. Vzhľadom na uvedené sa súd stotožnil s vyjadrením žalovaného v tom smere, že žalobca má nárok okrem istiny na výnosy len za obdobie do 22. 03. 2003, kedy skončila platnosť zmluvy. Nie je možné preto akceptovať návrh žalobcu, že výnosy mu mali byť vyplácané až do dňa vyhlásenia konkurzu, pretože na takýto postup nebol daný žiadny právny podklad a žalobca nepreukázal, že by bolo došlo k predĺženiu vyššie uvedenej zmluvy. Za takýchto okolností súd návrh žalobcu ako bezdôvodný zamietol.

Proti rozsudku sa odvolal žalobca. Uviedol, že konkurz na B. s. r. o. bol síce vyhlásený 03. 09. 2002, avšak táto inštitúcia prestala riadne fungovať už v januári 2002, preto nebolo možné predĺžiť a ani obnoviť zmluvu o tichom spoločenstve, ktorá končila platnosť 22. 03. 2002. Sám žalovaný uviedol, že úpadca prestal vyplácať úroky už v januári 2002, teda žalobcovi tieto nevyplatil za mesiace február a marec 2002 do ukončenia zmluvy. Zotrváva preto na svojej pohľadávke na úrokoch za obdobie február 2002 – august 2002, t. j. za 7 mesiacov vo výške 15 309,-Sk.

Žalovaný vo svojom stanovisku k odvolaniu žalobcu uviedol, že v konaní nebolo spochybnené, že na prieskumnom pojednávaní žalovaný uznal žalobcovi celkove sumu 105 833,33 Sk (istinu 100 000,-Sk a úroky za mesiac február a marec 2002 do lehoty splatnosti zmluvy o tichom spoločenstve, t. j. do 22. 03. 2002). Zdôraznil, že je nesporné, že na úroky od ukončenia platnosti zmluvy o tichom spoločenstve do vyhlásenia konkurzu žalobca už nemal právny nárok. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je nepochybné, že sa právne relevantným spôsobom vysporiadal s touto otázkou. Z uvedených dôvodov navrhuje preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejedal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti v medziach dôvodov odvolania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania je určenie pravosti pohľadávky v sume 15 309,-Sk, ako výnosov zo zmluvy o tichom spoločenstve za mesiace február až august 2002.

Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobca v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu B. s.r.o. Košice dňa 03. 09. 2002, prihlásil svoju pohľadávku v celkovej výške 126 250,-Sk, pozostávajúcej z istiny (vkladu) vo výške 100 000,-Sk a vo zvyšnej časti z úrokov (výnosov) z vloženého vkladu na právnom dôvode uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve TS-PR-2001 03 22/08 12 01/BÚ-BÚ z 22. 03. 2001.

Na prieskumnom pojednávaní žalovaný uznal prihlásenú pohľadávku žalobcu do výšky 105 833,33 Sk a vo zvyšku prihlásenej pohľadávky túto poprel.

Z konania pred súdom prvého stupňa je tiež zrejmé, že žalovaným uznaná časť prihlásenej pohľadávky predstavuje vklad žalobcu podľa doloženej zmluvy a vo výške 5 833,33 Sk zo zmluvy vyplývajúci dohodnutý podiel na zisku, nevyplatený žalobcovi za mesiace február a marec 2002.

Keďže pohľadávka žalobcu prihlásená v konkurze ako dohodnutý podiel na zisku za mesiace február a marec 2002 bola nesporne žalovaným uznaná, teda nebola sporná, neexistoval preto právny dôvod domáhať sa určenia jej pravosti. So zreteľom na uvedené súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď žalobu v tejto jej časti podanú bez právneho dôvodu, zamietol.

Správny je tiež záver súdu prvého stupňa o tom, že žalobcovi neprislúchajú zmluvne dohodnuté výnosy z vloženého vkladu za ďalšie nasledujúce mesiace uplatnené do vyhlásenia konkurzu, pretože platnosť zmluvy skončila dňom 22. 03. 2002.

Súd prvého stupňa totiž správne zistil, že zmluva medzi žalobcom a terajším úpadcom bola uzavretá na dobu určitú, uplynutím ktorej zanikla, čo žalobca nespochybňuje. Dôvody uvádzané žalobcom v odvolaní, pre ktoré zmluva nebola jej zmluvnými stranami predĺžená, sú z hľadiska dôvodnosti ním uplatneného práva v tejto jeho zvyšnej časti právne irelevantné.

Keďže žalobcom požadované výnosy z vloženého vkladu predpokladajú zmluvný záväzok, súd prvého stupňa v súlade s právnym predpisom žalobu o určenie pravosti prihlásenej pohľadávky za mesiace apríl až august 2002 po ukončení platnosti zmluvy zamietol ako bezdôvodnú. So zreteľom k týmto záverom sa preto Najvyšší súd Slovenskej

republiky charakterom založeného zmluvného vzťahu, ktorým uplatneným právnym dôvodom je tiež žalobca viazaný, nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach v napadnutej časti podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže si trovy právneho zastúpenia neuplatnil a nevyčíslil.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 19. februára 2009

JUDr. Beata Miničová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. N.